

3.2. Uddannelsens foreslåede indhold, varighed og struktur.

Hovedelementerne i en reform af pædagoguddannelsens indhold er styrket faglighed og øget fleksibilitet. Fagligheden styrkes såvel i den teoretiske som i den praktiske del af uddannelsen. Den øgede fleksibilitet skal forbedre de studerendes muligheder for at specialisere sig mod bestemte arbejds-/funktionsområder, herunder mulighed for at knytte den sidste del af praktikuddannelsen sammen med den valgte specialisering.

Fagligheden styrkes bl.a. ved at sætte mere fokus på de slutkompetencer, de studerende skal opnå gennem uddannelsen, jf. ovenfor. Der foretages en reduktion af de obligatoriske faglige elementer, således at de fremover udgøres af følgende fag og faglige elementer:

1. Pædagogik.
2. Individ, institution og samfund.
3. Dansk, kultur og kommunikation.

Der indføres følgende 3 linjefag, hvoraf den studerende skal vælge ét:

1. Sundhed, krop og bevægelse.
2. Udtryk, musik og drama.
3. Værksted, natur og teknik.

Endelig indføres specialisering i følgende arbejdsområder, hvoraf den studerende skal vælge én:

1. Børn og unge.
2. Mennesker med nedsat funktionsevne.
3. Mennesker med sociale vanskeligheder.

De faglige mål tydeliggøres bl.a. ved, at der fastsættes centrale CKF'er (centrale kundskabs- og færdighedsområder) i stedet for – som ordningen er i dag – at den enkelte institution fastlægger disse. CKF'er angiver de kundskabs- og færdighedsområder i de enkelte uddannelseselementer, den studerende skal tilegne sig gennem uddannelsen.

De centralt fastsatte CKF'er og opstramninger i øvrigt på bekendtgørelsesniveau vil bl.a. omfatte fagenes fordeling på studieårene, forberedelse, gennemførelse og efterbehandling af praktik, specialiseringsmuligheder og prøveformer i sammenhæng med studieforløbet. En større ensartethed på disse områder vil bl.a. give de studerende bedre mulighed for at kunne skifte uddannelsessted under studieforløbet.

Uddannelsen tilrettelægges, så den studerende kan tilegne sig kompetencer til bl.a. at kunne indgå i professionelle relationer, som tager hensyn til det enkelte barns, den unges og den enkelte voksnes identitet og forudsætninger, at kunne opstille mål, overveje og evaluere metoder og opstille handleplaner for den pædagogiske virksomhed, at kunne planlægge og gen-

nemføre aktiviteter, der får børn, unge og voksne til at opleve den pædagogiske proces som meningsfuld og engagerende og at kunne agere i og anvende det lovgrundlag, som sætter de overordnede rammer for det pædagogiske arbejde.

Ved at indføre linjefag reduceres antallet af fag i den obligatoriske fagrække for den enkelte studerende. Det giver større mulighed, end det er tilfældet i dag, for at fordybe sig i det enkelte fag og dermed for at styrke fagligheden. Indhold og omfang af de enkelte linjefag skal modsvare de øgede krav til faglighed og fordybelse. Det enkelte fag skal derfor styrkes både i omfang og kvalitet. Dette vil ske i den kommende bekendtgørelse ved fastlæggelse af mål og CKF'er.

Nærmere regler om de studerendes valg af linjefag vil blive fastsat i en kommende bekendtgørelse, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, med tilhørende bemærkninger.

Faget dansk styrkes med henblik på at skærpe den studerendes sproglige og kulturelle bevidsthed og på at give den studerende forudsætninger for at varetage opgaven i forhold til sprogstimulering af børn, herunder sprogstimulering af tosprogede småbørn. Dansk skal fortsat omfatte en æstetisk og kulturfaglig dimension.

Styrkelse af specialisering mod bestemte arbejds-/funktionsområder sikres i den ny pædagoguddannelse ved, at uddannelsen indeholder et antal specialiseringer, der sigter mod forskellige dele af den pædagogiske profession. Disse er

- børn og unge,
- mennesker med nedsat funktionsevne og
- mennesker med sociale problemer.

Et væsentligt element i denne styrkelse er muligheden for at knytte den teoretiske del af specialiseringen sammen med den sidste del af praktikuddannelsen. Specialiseringsperioden placeres derfor i uddannelsens sidste halvdel.

Formålet med specialiseringen er, at der ud fra uddannelsens vidensområder og kerne sker en fordybelse i et brugerområde, der kvalificerer den studerende til at kunne anvende specialviden, teori og metoder i et specifikt område. Samtidig lægges vægt på, at indholdet i specialiseringerne skal fungere eksemplarisk, så anvendte metoder efterfølgende kan nyttiggøres af den studerende til at sætte sig ind i andre brugergruppers særlige karakteristika og behov.

Specialiseringen skal ansues i sammenhæng med to udviklingstendenser. På den ene side ses en udvikling, der støtter grundprincippet i den nuværende enhedsuddannelse, nemlig decentralisering, integration, nærhed og mindsteindgrebsprincip. På den anden side